

Ozveny Kráľovnej pokoja

Vydáva združenie **MEDIATRIX**, objednávky: Eisnerova 15,
841 07 Bratislava, e-mail: reginamediatrice@gmail.com

217

november - december 2011

Posolstvo Kráľovnej pokoja z 25. septembra 2011:

„Drahé deti!

Pozývam vás, aby sa tento čas stal pre vás všetkých časom svedectva. Vy, ktorí žijete v Božej láske a zakúsili ste jeho dary, dosvedčujte ich svojimi slovami aj životom, aby boli na radosť a povzbudenie vo viere pre druhých. Som s vami a neustále sa prihováram pred Bohom za vás všetkých, aby vaša viera bola stále živá a radostná a v Božej láske.

Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.”

Viera stále živá a radostná a v Božej láske

Vo svete, v ktorom je pokoj dočasný a pominuteľný, v ktorom je spravodlivosť relatívna, v ktorom sú peniaze stále viac hlavným dobrom pre jednotlivcov a národy a v ktorom hodnota človeka už nespočíva v tom, že je obrazom Boha, ale kryje sa s jeho *kúpnu silou*, a telo už nie je chrámom Boha, ale tovarom na výmenu, nás Mária vyzýva, aby sme svedčili: **Pozývam vás, aby sa tento čas stal pre vás všetkých časom svedectva.**

Je to otvorená výzva pre všetkých, no zvlášť je určená tým, ktorí majú to, čo treba, aby na ňu vedeli odpovedať: **Vy, ktorí žijete v Božej láske a zakúsili ste jeho dary, dosvedčujte ich svojimi slovami aj životom, aby boli na radosť a povzbudenie vo viere pre druhých.**

Ak žijeme v Božej láske a ak sme zakúsili Božie dary, máme povinnosť svedčiť o nich, lebo nie pekné rozhovory, ani múdre plány a ani tvrdenia o princípoch nemôžu zburcovať duše ani srdcia, ale len niekoľko jednoduchých krátkych slov, ktoré vyvierajú z reálne prežívaného života, slov sotva vypovedaných, iba pošepnutých, ale ktoré budú mať podstatu prežitej a nie len vysnívanej skutočnosti.

Dnes, aspoň v Taliansku a možno aj inde, majú ľudia omnoho väčší záujem o životné svedectvá než o teoretické vyhlásenia, čo zvlášť platí o našej mládeži. A to je pekná vec, ktorá prináša nádej, pretože prinajmenej na tomto poli ukazuje prevahu záujmu o svet živých bytostí nad stereotypnými obrazmi.

Možno je to ešte skoro povedať, ale zdá sa, že táto obnovená pozornosť k životným svedectvám ukazuje zvrät v tendencii, ktorá môže oslobodiť človeka od spoštenia k televíznym figurinám k neskoršiemu návratu v jeho originálnej veľkosti *Božieho obrazu* a ešte viac, vo veľkosti *syna v jeho Synovi Ježišovi*.

Máriina výzva je dôležitá pre našu spásu a spásu iných, čo často nie je oddelené, ale je

„Ja sám budem hľadať svoje ovce, hovorí Pán, i postavím nad ne jedného pastiera, ktorý ich bude pásť; ja Pán im budem Bohom.“ (Ez 34, 11.23-24)

medzi tým úzky vzťah. (por. Ez 3, 16-21) To platí pre všetkých, no zvlášť pre vychovávateľov a najmä pre rodičov.

Som s vami a neustále sa prihováram pred Bohom za vás všetkých, aby vaša viera bola stále živá a radostná a v Božej láske. Ako by nemala byť živá a radostná viera tých, čo sa cítia Bohom milovaní a zachránení a tých, ktorých Otec vyzdvihuje k sebe vo svojom Synovi? Ak naša viera nie je živá a radostná a ponorená v Láske, potom to nie je pravá viera. Koľkí z nás by sa mali nad tým zamyslieť nie preto, aby chápali vieru, ale aby sa do nej slepo ponorili. Stačilo by myslieť na nerozlučnosť medzi láskou a vierou, aby sme pevne s kajúcim duchom žiadali: „*Pane, daj nám väčšiu vieru!*“ (Lk 17, 5)

Svätý Pavol nás učí: „*Nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.*“ (Rim, 8, 31-39) Skutočne, nič a nikto nás nemôže odlúčiť od tejto lásky, okrem našej vôle. Len my sami môžeme slobodne odmietnuť jeho lásku. Aká hrozná a zároveň božská je sloboda, ktorú nám Boh dáva! Odovzdajme sa jeho láske. S Máriinou pomocou, ktorá sa **neustále prihovára pred Bohom za vás všetkých**, môžeme spasiť seba a tých, ktorých povzbudí naše slová a predovšetkým náš život k živu, radostnej a v Božej láske zakorenenej viere.

Nuccio Quattrocchi

Posolstvo Kráľovnej pokoja z 25. októbra 2011:

„Drahé deti!

Hľadím na vás a vo vašich srdciach nevidím radosť. Dnes by som vám chcela dať radosť Zmŕtvychvstalého, aby vás on viedol a objal svojou láskou a nežnosťou. Milujem vás a neprestajne prosím za vaše obrátenie pred svojim Synom Ježišom.

Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.”

Radosť Zmŕtvychvstalého

Existuje pravá radosť, veľká radosť, radosť zároveň dôverná a transparentná, veľmi krehká a neochvejná. Je to radosť, ktorá sa zdieľaním nezmenšuje, ale sa zväčšuje. Je to radosť, ktorá nevie byť skrytá, ktorá je naopak určená rozlítať sa, darovať sa bez toho, aby sa stratila. Táto radosť, ktorú svet nepozná, je nám bližšie než sa môžeme odvážiť dúfať, lebo jej sídlom je srdce človeka. Takto to chcel Boh, keď stvoril človeka na svoj obraz. A keď sa človek odcudzil tomuto daru, Boh ho neponechal jeho osudu úpadku a smrti, ale sám sa stal darom pre človeka v Kristovi Ježišovi.

Dnes, po viac ako dvetisíc rokoch od príchodu Ježiša Krista ako človeka, by sme mali všetci vedieť, že on je naša radosť a mali by sme všetci prežívať túto radosť a všetci by sme mali žiť z tejto radosti. No nie je to tak. Vieme to dobre, no zraňuje nám srdce, keď to počujeme hovoriť našu Matku: **Drahé deti! Hľadím na vás a vo vašich srdciach nevidím radosť.** Tieto slová, nežné a trpké zároveň, sa týkajú nás všetkých – veriacich aj neveriacich, laikov aj zasvätených osôb. A pre nás, takzvaných veriacich, sú to slová, ktoré nám odhaľujú závažnú zodpovednosť pred Bohom a pred bratmi a sestrami.

Musíme zburcovať svoju ospalú, prispôsobivú a vonkajšiu vieru, neschopnú zúrodiť svojho ducha a splodiť v sebe Krista. Viera je alebo oheň Ducha, ktorý povznáša k Ježišovi Kristovi, alebo je len vonkajším náterom, ktorý tým, že zakrýva to, čím naozaj sme, určuje nebezpečnú „duchovnú strnulosť“.

Viera, ktorá neplodí radosť, je chladná, je to viera, ktorej nemôžeme dôverovať, viera, ktorá nepresvedčí ľudí a asi ani Boha. Určite to nemôže byť viera v Krista, ktorú poznáme z evanjelií, ani viera, ktorá sa živí prijímaním sviatostí. Rovnako nemôže existovať radosť, ktorá pochádza zo spoločensťva s Ježišom, v tom, kto nie je schopný prinášať túto radosť tomu, kto je pri ňom blízko, ani blížnemu, ktorý mu je viac alebo menej sympatický. Čo teda robiť? Mohlo by nás to odradiť, ale z Božej milosti nám Mária prichádza na pomoc: **Dnes by som vám chcela dať radosť Zmŕtvychvsta-**

lého, aby vás on viedol a objal svojou láskou a nežnosťou.

Túto radosť, ktorú sami nemôžeme splodiť, môžeme nájsť a čerpať zo Zmŕtvychvstaleho – je ovocím smrti a vzkriesenia nášho Pána Ježiša. Sme teda o to viac povinní prijať ju a v sebe pestovať práve preto, lebo je ovocím lásky. Nech je toto naším obrátením, ktoré od nás Mária počas týchto dlhých rokov prítomnosti v Medžugorí vytrvalo žiada. Pokoj a radosť v Ježišovi a Márii. **N. Q.**

Ticho, jedna liturgia

Úryvky venované tomu, kto túži stretnúť Pána tvárou v tvár, od srdca k srdcu...

Výňatky z „Liturgia ticha“, Anna Maria Canopi, benediktínka

„V tichosti a dôvere je vaša sila“ (Iz 30, 15)

Častokrát je v nás veľa hluku, aj keď nerozprávame. Nech Pán dá, aby sme v tichosti niesli svoju ťarchu, každodenné trápenia a oddýchli si v ňom v istote, že sa o nás stará.

Pochopite, hovorí nám Pán, že „návratom a pokojnosťou budete oslobodení“ (Iz 30, 15). Teda žítím a hľadaním Pána v pokoji, v tichu, v uzobraní a v hlbokoj pozornosti voči nemu. V dôvere je vaša sila, nie v rozrušovaní sa... Pán nie je v znepokojení. So svetom a so zvodcom sa nesmie vstúpiť do dialógu. Najvýrečnejšou odpoveďou je ticho, ktoré popiera všetko, čo on našepkal.

„Preto ju ja vyvábim, zavediem ju na púšť a prehovorím k jej srdcu.“ (Oz 2, 16)

Toto je silné a neodolateľné pozvanie k plneniu Božej vôle. Umlčať svoju vlastnú vôľu a ticho prilnúť k Bohu – to je spoločenstvo s Pánom, ktorý nás robí so sebou jedným duchom.

„Nech pred ním zamĺkne celá zem“ (Hab 2, 20)

Celý svet, ktorý je v nás, musí mlčať – svet zmätku, márnivosti, úzkostlivosti a biedy. Prinesme tento náš svet pred Boží pohľad a utíšme ho, aby sa mohol pripojiť k adorácii.

Cítíme toto ticho, ktoré uvedie cez našu osobu do ticha celú zem, ako svoju zvláštnu úlohu. Je to ticho, ktoré je pokorou, ktoré je prijatím tajomstva a prijatím toho, že nerozumieme, ale veríme, že každú udalosť v dejinách riadi Boh a že postupuje vpred po ceste spásy pre všetkých.

„Ticho pred tvárou Pána, Jahveho“ (Sof 1, 7)

Toto ticho v Pánovej prítomnosti prakticky znamená vedieť mlčať pred našimi bratmi s pravou pokorou. Je to ticho, ktoré musí zabrzdiť naše vlastné impulzy, naše vlastné myšlienky, sebalásku, pychu a domýšľavosť. Je to ticho, ktoré sa neprežíva odbojom, nedôverou, šomraním, posudzovaním, sebaobráňaním ani presadzovaním svojej pravdy, ale tým, že považujeme seba za úbohého a očakávame spásu od Boha, ktorý sa stal Chudobným.

Keď hovorí ja, Boh mlčí, lebo keď ja hovorí, už nevie počúvať, ale dáva sa do reči so zlým a dáva si kaziť sluch jeho klamstvami. Neklamme sa falošnými tichami. Právě ticho je pred-

Kráľovské deti

„Si teda kráľ?“ opýtal sa Pilát človeka, ktorý stál oproti nemu, nádherného vo svojej dôstojnosti napriek tomu, že na svojom potupe nom tele niesol ako vtačený znak oheň nenávisť a násilia ľudí. „Sám to hovoríš; že som kráľ,“ povedal Baránok, pokorný a pripravený na zabitie.

Mocný kráľ a mierumilovný baránok. Vít'az nad smrťou a brutálne ukrižovaný človek. Božská múdrosť a hlúposť pre ľudí... Sú to paradoxy a zdanlivé protiklady. Nie však pre neho, určeného na to, aby bol *kameňom úrazu a znamením, ktorému budú odporovať* z čisto ľudského dôvodu, ktorý má vždy tendenciu držať všetky veci pod kontrolou iba preto, aby sa uistil, že ich ovláda.

„Sám hovoríš, že som kráľ. Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde,“ odpovedal Kristus. (Jn 18, 37) A tu nezostáva nič iné, len mlčať.

Rímsky vládár ostal zmätený a aby neohrozil svoju prestíž, ponoril si ruky do nádoby a dúfal, že ho voda oslobodí od zodpovednosti za vraždenie.

No voda zbabelosti mu dala len ilúziu, že sa zbavil tej nepríjemnej príťažky a nepodarilo sa mu premôcť tú vetu, ktorá v dejinách stále znova zaznieva a odráža sa z jedného storočia do druhého, aby provokoval pychu povýšených: „Na to som sa narodil... aby som vydal svedectvo pravde.“

Na to sa narodil a na to nám dáva svoje **Vianoce**. Nie pre naše falošné svetlá, ktoré sa pokúšajú maskovať to, čo nechceme vidieť, ale preto, lebo Vianoce sú nocou zrodzenia, udalosťou svetla a kráľovským vstupom malého kráľa. Narodeného pre nás. Narodeného na to, aby nás urobil kráľmi. Kráľovskými deťmi.

Je neuveriteľné, ako dva body, ktoré držia napnutý luk **Adventu**, sú práve dva sviatky, ktoré hovoria o kráľovskej hodnosti – **Kristus, Kráľ vesmíru, ktorým sa uzatvára liturgický rok**, a **Vianoce**, deň, o ktorom Izaiáš prorokoval: „Lebo chlapec sa nám narodil, daný je nám syn, na jeho pleci bude kniežatstvo a bude nazvaný: zázračný Radca, mocný Boh, večný Otec, Knieža pokoja. Jeho vláda bude veľká a pokoj bude bez konca na Dávidovom tróne a nad jeho kráľovstvom, aby ho

všetkým to, ktoré umlčí nás samých. Ak neumlčíme svoje ja, môžeme odísť aj na tú najväčšiu púšť a bude to len ilúziou – ostane nám najväčšia prekážka, a to tá, ktorá nás oddeľuje od Boha, ktorá nás drží v nevedomosti a ktorá nám neumožňuje poznať TEBA.

Koľkokrát v našich medziľudských vzťahoch vyskočí na povrch táto hrozná postava – ja, – ktorá sa dostáva do konfliktu s inými a robí toľko kriku a tak ohlušuje, že už nie sme schopní byť v Pánovej prítomnosti, počúvať jeho hlas, vychutnávať si veci zhora a zakúšať Kristovo tajomstvo, ktoré je tajomstvom pokory, ticha, chudoby a sebazaprenia.

Pánov pohľad spočíva na pokorných. Je to pohľad, ktorý odhaľuje všetko dobré a všetko zlé, čo sa v človekovi nachádza. Čo

upevnil a posilnil právom a spravodlivosťou oteraz až naveky.“ (Iz 9, 5-6)

Je teda pekné **spojiť tieto dve udalosti** a uvažovať nad tým, čo nám chcel sám Boh povedať, keď sa nám predstavil ako kráľ. Pomôžu nám slová brata Michaela Davideho, benediktínskeho mnícha a kurátora komentárov omšových čítaní:

„Kráľovská hodnosť nie je nič iné, ako schopnosť uvedomiť si a prijať malosť. Kráľovská hodnosť nie je nič iné, než oslobodenie sa od seba samých, aby sme mali oči pre iných. Pravým kráľom v Písmach nemôže byť nik iný než pastier – Dávid (por. 1Sam 16, 11) – život ktorého je celý zameraný na starostlivosť o stádo a o jeho rozširovanie: „Ja sám budem viesť ovce.“ (Ez 34,

15)

Pastierske kraľovanie sa neodohráva z diaľky – z trónu – ale z úplnej blízkosti a v neustálej prítomnosti pri stáde. Kráľovská hodnosť, ktorú má udelenú Pán Ježiš a ku ktorej je pozvaný každý z nás, ide opačnou líniou než ide nadvláda. Je to podriadenie sa záväzku prevziať starostlivosť bez brania, ale dávaním seba samého a dávaním zo seba. Pán Ježiš je kráľom, pretože až do hĺbky žil tajomstvo podriadenia sa Otcovi a vedel sa postarať o ľudí, svojich bratov. Tajomstvo Kristovej kráľovskej hodnosti je vôľa k podriadenosti a vôľa k pokore, ktorá prechádza cez pokorovanie.

(...) Každá skutočnosť a každá osoba má hlboký, dôverný a neodcudziteľný vzťah k samotnému Pánovi, ktorý sa s ľudstvom spojil až do krajnosti. Koniec dejín a všetkých našich príbehov je v tom, že „Boh bude všetko vo všetkých“ (1Kor 12, 6) a my sa priblížime alebo vzdialime logike Kráľovstva v takej miere, v akej si túto skutočnosť uvedomíme alebo nie a v akej ju prežívame alebo nie.

Sviatok Krista Kráľa je nám teda daný preto, aby nás vyskúšal ohľadne stredovosti alebo nestredovosti prítomnosti Boha v našom živote – Pán Ježiš je kráľ, pretože vedel vstúpiť do vzťahu s Otcom, so všetkými a so všetkým, a urobil to v logike podriadenia sa a služby. Len tak môžeme byť slobodní, a teda autenticky kráľmi."

(Z: Každodenná svätá omša – november 2011)

iné môžeme robiť pred zlom, ktoré je v nás a v iných, než to, že vyjdeme zo seba samých, potichu s pokorou vstúpime do jeho svätého chrámu a dokorán otvoríme svoj pohľad na neho, Svätého? Len vtedy, keď nás nájde na kolenách, pokorných a v tichu ľútosti, zavinie nás do svojho ľútostného pohľadu a pozdvihne nás.

Pán nás urobí schopných k „pokornej, jednoduchej, skromnej a tichej službe bratom“. K tichej službe, ktorá sa neohlasuje, nevyzdvihuje seba, neodvráva, nerozpráva o sebe a nedáva si zaplatiť. K službe, ktorá sa stále viac necháva spoznávať len Bohu a ktorá vždy k večeru v myslí zanecháva úprimné presvedčenie, že sme boli len neužitočnými sluhami. *

Dovidenia!

Počas posledných dvanástich rokov, v ktorých som časť seba dala k dispozícii službe redakcii Medžugorských ozvien, som sa pri zostavovaní časopisu vždy pokúšala predstaviť si vaše tvára a vžiť sa do „vašej kože“, aby som tak mohla zistiť, čo by ste si radi prečítali a aké slová by vám pomohli rásť na ceste viery. Stali ste sa mi viac ako rodinnými príslušníkmi, dôvernými môjmu srdcu, **milí čitatelia Medžugorských ozvien...**

Preto ešte raz predstupujem pred vás v myšlienkach a duchovne, aby som vás všetkých, jedného po druhom, priateľsky a s vďakou pozdravila. **Týmto číslom totiž končím svoju službu vo vedení redakcie.**

Bolo mi veľkou čťou vykonávať túto službu pre Kráľovnú pokoja, ktorá ma pozvala, aby som *robila ozvenu* jej hlasu po don Angelovi, mojom predchodcovi a zakladateľovi časopisu.

Nežný materský prozreteľný hlas Panny Márie v Medžugorí sa naďalej šíri, aby z tohto malého centra zasiahol aj tie najvzdialenejšie končiny. A ako sme sa častokrát mali možnosť presvedčiť, Medžugorské ozveny majú milosť a schopnosť zasiahnuť najmenej 133 krajín sveta... teda veľké množstvo miest.

Táto rozmanitosť ľudí ma vždy prekvapila a zanietila, pretože je ľudsky nemožné komunikovať s toľkými národmi a kultúrami, tak veľmi medzi sebou rozdielnymi, a používať rovnaké slová a rovnaké články. Medžugorské ozveny mi to však umožnili, pretože ich úlohou je dať vo svete zaznieť jedinému, skutočne univerzálnemu jazyku – láske Matky Márie. Rozumejú mu všetci.

Bolo to tiež jedno nádherné dobrodružstvo. Dovolila by som si povedať, že to bol príbeh lásky. Naozaj som mala Medžugorské ozveny veľmi rada tak, ako sa každý krát vo mne postupne rodili. Bola to láska, ktorá motivovala angažovanosť, malé i veľké námahy, odhodlanosť v ťažkostiach, a potom vernosť, keď sa už zdalo, že všetko končí. Bola to láska, napriek všetkému, a bola bohato odmenená.

Nebolo to však vždy ľahké. Potrebovala

som ticho v počúvaní, modlitbu a veľa obety na to, aby som nechala bokom svoje istoty i neistoty a aby som prosila Ducha Svätého, aby mi vnukol náplň pre časopis. Tá sa zakaždým prekvapivo pod mojimi rukami formovala.

Obnášalo to veľa práce, ale aj veľa radosti, pretože ďakovné listy a neustále požiadavky na nové odbery potvrdzovali, že sme boli na správnej ceste. Za to vám ďakujem, pretože tým, že ste Medžugorské ozveny mali radi, sa z toho dostalo aj mne a aj tým, ktorí mi rozličnými spôsobmi pomáhali pri práci.

Túžba sprevádzať Medžugorské ozveny v ich raste zostane vo mne živá navždy, no štruktúra časopisu, ako ju vidia a požadujú členovia Združenia, ktoré nad ním prevezme starostlivosť, už nie je vhodná pre obsah, ktorý mi Pán dáva prežívať a ktorý možno potrebuje iný priestor, aby sa mohol vyjadriť v plnej slobode. Som totiž presvedčená, že Medžugorie je skutočnosťou veľmi rozsiahlej milosti (ako o tom píšem v nasledujúcom článku) a otvára nové horizonty, ktoré treba prehĺbiť v kontexte, ktorý im poskytne to správne miesto.

Môj pozdrav teda nie je zbohom, ale dovidenia všetkým tým, ktorí ma doteraz sledovali a ktorí si želajú touto optikou naďalej čítať to, čo Boh koná v týchto milostivých časoch, najmä cez Máriu.

Preto v spolupráci s ľuďmi, ktorí zdieľajú túto moju cestu, a spolu s tými, ktorých povolá Pán, prebieha príprava internetovej stránky, na ktorej bude uverejnené ovocie našich úvah (**môžete ju nájsť na adrese www.reginadipace.wordpress.com**).

Ak je istá vec schopná zo seba vytvoriť druhú vec, znamená to, že je to dobrá vec. Medžugorské ozveny, ktoré vždy boli *veľmi* dobrou vecou, budú naďalej vychádzať prostredníctvom iných rúk, a tak pokračovať vo svojom poslaní. Majú však zásluhu aj na tom, že v nás splodili túžbu po nastúpení na novú vydavateľskú cestu prostredníctvom nového nástroja. Som si istá, že to, čím nás bude Boh inšpirovať, bude pre vás novým priateľom a dobrým spoločníkom Medžugorských ozvien po ceste, ktorá vedie z Medžugoria smerom k jedinému cieľu určenia – k stretnutiu so živým Bohom, k „odmene a cieľu spravodlivých“.

Úprimný a sesterský pozdrav vám všetkým v Nepoškvrnenom Srdci Panny Márie!

Stefania Consoli

Skok do výšky

V Medžugorí sa uzatvára jeden významný rok. Rok sviatkov a osláv. Rok hodnotení a spomienok. Rok veľkých čísel, ako sú tisícky strán, napísaných a uverejnených po celom svete, a albumov plných nostalgických čierno-bielych fotografií. Nerátajúc zástupy pútnikov, ktoré počas celého roka zaplavovali Medžugorie a ktoré tvorili skutočný biznis, ktorý mnohých láka od cesty k suvenírom.

Bol to rok, v ktorom sme všetci pocítili nutnosť znovu si uvedomiť rozmer *udalosti*, ktorá mala moc zmeniť priebeh nášho života. Bol to rok milostí. Rok, za ktorý treba ďakovať.

Teraz však, keď sa uzatvorila fáza spomienok, prišla azda chvíľa prenechať priestor novej fáze, času, ktorý je plný očakávaní a nádeje, a to pre veľa Máriiných napomenutí v jej posolstvách, ale aj pre jej veľa príslubov do budúcnosti.

Každý deň sme vyzvaní k obráteniu a nie vždy máme zanechať to, o čom si myslíme, že je *zlé*, ale aj veci, ktoré donedávna boli dobré, ale ktoré dnes už ničomu neslúžia, pretože už dosiahli svoj účinok. Niekedy dokonca zo strachu, že nám unikne milosť spomedzi rúk, snažíme sa ju zadržať ukotvením sa k minulosti, ktorá je už za nami a strácame miesto strážnej veže pri „múdрых pannách“, ktoré bdejú v očakávaní na *príchod Ženicha*. Akí sme niekedy malí... Aby sme nestratili kontrolu nad vecami, aj veľké veci umenšíme podľa svojej miery.

Mária nás volá, aby sme zaktualizovali svoj obraz o Medžugorí, pretože je tu naliehanie spásy sveta, ktorý sa podlomil pod ťarchou extrémneho egoizmu niektorých a biedy mnohých iných. Láme sa a ani netreba, aby nám to oznamovali finančné trhy. Možno to vidieť na ustarostených očiach ľudí.

Informačné prostriedky sa všetkými možnými spôsobmi pokúšajú rozširovať zmätok a dojem nestability, ktorý robí ešte krehkejšou našu schopnosť dúfať a pozdvihovať zrak, aby sme pochopili, že to nie ľudia držia v rukách osud ľudstva. Každým možným spôsobom sa médiá snažia, aby sme na to zabudli...

Toto je dôvod, prečo je nevyhnutné aktualizovať prijatú milosť Kráľovnej pokoja v týchto rokoch: Medžugorie nie je nejaká udalosť, je definitívnym zlomom, pretože ako píše svätý Pavol Rimanom (1, 29), „dary a Božie pozvanie sú neodvolateľné“ a vždy prinesú ovocie. A my dodávame – v tej miere, v akej sme odpovedali:

„*Drahé deti! Otec vás neprenehalať vám samým. Nesmierna je jeho láska, ktorá ma privádza k vám, aby ste ho poznali a aby ste ho prostredníctvom môjho Syna všetci celým srdcom mohli volať Otcom, aby ste mohli byť všetci jeden národ v Božej rodine. Ale, deti moje, nezabúdajte, že nie ste na tomto svete len kvôli sebe, a že vás sem nepozývam len kvôli vám. Tí, ktorí nasledujú môjho Syna,*

„Každý deň je vhodnou príležitosťou na to, aby sme pozdvihli pohľad od pozemskej reality poznačenej časom k Božej dimenzii, k dimenzii večnosti a svätosti.

Svätosť je pôvodným povolaním každého pokrsteného. Kristus totiž, ktorý je s Otcom a s Duchom Svätým jediný Svätý, miloval Cirkev ako svoju nevestu a dal seba samého za ňu, aby ju posvätil. Z tohto dôvodu sú všetci členovia Božieho ľudu povolani stať sa svätými.

Sme teda vyzvaní pozeráť na Cirkev nie len z jej časového a ľudského hľadiska, poznačeného krehkosťou, ale tak, ako ju chcel mať Kristus, teda ako „spoločenstvo svätých“.

Svätí nám prostredníctvom svojich rozličných životných udalostí ukazujú mnohé cesty svätosti, ktoré majú jeden spoločný menovateľ – nasledovať Krista a pripodobňovať sa mu, ako hlavný cieľ nášho ľudského života.“

Benedikt XVI. (Anjel Pána k sviatku všetkých svätých)

myslia na brata v Kristovi ako sami na seba a nepoznajú sebeckto. Preto si prajem, aby ste boli svetlom môjho Syna, aby ste všetkým tým, ktorí nepoznali Otca, všetkým tým, ktorí blúdila v hriechu, zúfalstve a osamelosti, osvietili cestu a svojím životom im ukázali Božiu lásku. Ja som s vami! Keď otvoríte svoje srdcia, povediem vás. Opäť vás pozývam: Modlite sa za svojich pastierov. Ďakujem vám!“ (pos. Mirjane 2.novembra 2011)

Nepozývam vás sem (do Medžugoria) **len kvôli vám**, hovorí Mária... Nie, nemôžeme si zo svojej skúsenosti urobiť súkromnú vec a príležitosť len pre naše dobro, pretože – ako nám to pripomína Matka Mária – nie sme na tomto svete len sami pre seba, ale aby sme boli ľudom v Božej rodine. Ľudom, ktorý je Cirkvou, ľudom, ktorý sa dá Máriou viesť, aby ukázal zarmúteným tohoto času cestu návratu k Bohu. A aby sa konečne všetci mohli od Ježiša naučiť *volať Boha Otcom*.

Máme sa premeniť na svetlo pre iných, byť zrkadlom *nesmiernej lásky* pre toho, kto už nevie, čo znamená cítiť sa byť milovaným, a zapáliť iskry nádeje tam, kde je *beznádej*... Nebude to ťažké urobiť, ak prijmem nasledovanie Krista po ceste obetovania nášho života, pretože len to má silu obrátiť na dobro akékoľvek naše zlo.

Otvorme si srdce a Mária nám pomôže. Slúbila nám to. *Ona je s nami*... Potom Medžugorie nebude len peknou spomienkou na rozprávanie. Nebude už patriť ani do zbierky množstva ciest alebo vznešených a veľkorysých iniciatív, ktoré nám dávajú ilúziu, že vieme viac než ostatní. A nemusíme už preplňať Medžugorie len preto, lebo *kvantita nás urobí hodnovernými*... Medžugorie nemôže ostať ani svedectvom nášho zázračného uzdravenia, hoci aj podľa toho pre náš život. Medžugorie môže byť tým, čo predvídal Boh len vtedy, ak prijmem to, že sa oslobodíme od svojich myšlienok a odrazíme sa k výskoku. Nie smerom k našim plánom, ale smerom do výšky. *

*Ostať s Tebou zjednotení
v chudobe,
ostať s Tebou zjednotení
v poslušnosti,
ostať s Tebou zjednotení
v pokore.
To prinesie veľa ovocia.*

*Ostať s Tebou zjednotení
v nepochopení,
ostať s Tebou zjednotení
v prenasledovaní,
ostať s Tebou zjednotení
v neúspechu,
keď nevidíme žiadne ovocie,
to prinesie veľa ovocia.*

(neznámy autor)

SVEDECTVÁ...

Mária nás jednoducho privádza k Ježišovi

Bernat Vilarrubias Solanes

Prvýkrát som išiel do Medžugoria pred dvadsiatimi piatimi rokmi na Nový rok 1986, čerstvo ženatý, so svojou manželkou a s niekoľkými priateľmi, a za ľadovej zimy sme si rozložili stan hneď vedľa farského kostola. Podľa toho, čo sme počuli, sa v tejto malej dedinke Bosny a Hercegoviny dialo niečo mimoriadne. Zjavovala sa tu Panna Mária... každý deň!!! A už nejaký ten rok.

Dobre sme vedeli, že v priebehu dejín dvoch tisícročí k udalosti takéhoto významu nikdy neprišlo. Vedeli sme, že Panna Mária sa pri iných príležitostiach zjavovala aj dlhšie, no... každý deň a šiestim deťom! Nikdy sme nič podobné nepočuli. Veľmi nás oslovilo to, že sme mohli úplne zblízka zakúsiť takú veľkú milosť. Ale aj ovocie, ktoré v ľuďoch tieto zjavenia vyvolávali, boli prekvapujúce: tri tajomstvá ruženca odriekané srdcom, mnoho ľudí hodiny kľachiaci v nepohodlnej polohe, keďže kostol bol preplnený... a potom všetkým ľuďom úprimne prežívaná svätá omša v dokonalej jednote ducha. To všetko umožňovalo, aby milosť Boha, ktorý sa stal človekom v Eucharistii, v týchto chvíľach prenikla do hĺbky aj našich duší. Cítil som, že Vianoce v tom roku prišli pre nás práve skrz toto teplé a *nepozemské* stretnutie v nepohodlí a v chlade.

Bez toho, že by sme to očakávali, mohli sme byť prítomní pri zjavení. Boli to chvíle úprimného uctievania Panny Márie. Bola pri tom aj skupina talianskych lekárov, ktorí rozličnými prístrojmi vedecky skúmali vizionárov vo chvíľach extázy.

SEMIENKO PLNÉ SVETLA

V Medžugorí sme od Kráľovnej pokoja dostali semienko a malé svetlo, prísľub do budúcnosti. Potom sme sa na dvadsaťpäť rokov ponorili do stresujúceho sveta moderného života. Deti, práca a tisíc povinností mnohokrát prešlo ponad to, čo má naozaj cenu – prežívať pravý život, svoj život v Bohu. Jednako však napriek ťažkostiam a dost obvyčajnej a málo hlbokej viere, semienko a svetlo z Medžugoria boli stále tu a čakali. Tak to robí Panna Mária, s veľkou trpezlivosťou a láskou a možno s utrpéním očakáva a má hlboký ohľad voči našej slobode.

Keď príde dážď a naše **áno**, z tohto semiačka sa zrodí nová rastlina. A to malé svetlo sa stane teplým slnkom, ktoré jej dá vzrásť a priniesť plody – Božie svetlo, ktoré tam vždy bolo a čakalo na to, aby nám darovalo plnohodnotný život.

Počas všetkých týchto rokov sme dostávali **Medžugorské ozveny**, stáleho svedka pre nás, aj keď sme ich nie vždy čítali. Ale Ozveny tu stále boli ako signál a prísľub obrátenia, a ako spoločník na ceste, hoci niekedy ignorovaný, no inokedy ako dych a útecha pre dušu.

MÁRIA AKO JÁN KRSTITEĽ

Vytrvalá Máriina prítomnosť v Medžugorí nás opäť priviedlo k tomu, aby sme pozdvihli zrak a pozreli na všetko s novou perspektívou. Uvedomili sme si, že Mária počas týchto tridsiatich rokov svojej každodennej návštevy vykonala úlohu veľmi podobnú úlohe, ktorú plnil Ján Krstiteľ (aj keď s väčšou nežnosťou a jemnosťou), preklenujúc tisícročnú vzdialenosť. A ak sa my rozhodneme odpovedať na jej výzvu, dosiahne sa to isté ovocie – obrátenie srdca a príprava cesty na Ježišov príchod. Modlitba, pôst, pokánie a odpustenie hriechov... to je to, čo vyrovná chodník Pánovi.

TRIDSAŤ ROKOV NAZARETA

Ježiš a Mária potrebovali tridsať rokov na to, aby pripravili poslanie, ktoré im zveril Boh. Keď vezmeme do úvahy túto historickú zmienku, môže nám to dodať trochu svetla. Svätá Panna Mária sa ako vždy drží Božieho plánu a takto sa aj nám dnes predstavuje v Medžugorí. A nemá náhodou táto jej prítomnosť nejaký cieľ okrem toho, že je darom samým osebe? Jedného dňa prestanú jej zjavenia... a tam to skončí? Myslím si, že práve nie, naopak, som presvedčený, že celá táto udalosť nás nevyhnutne musí niekam priviesť.

A kam nás môže priviesť Mária, ak nie k svojmu Synovi Ježišovi? Vždy to tak bolo. Verím, že Boh nám vzhľadom na naše obmedzenia predstavuje jednoduché veci, aby sme mohli bezpečne pochopiť jeho aktivity, jeho vôľu a jeho plán a aby nám pomohol aj rozpoznať znamenia časov.

Ako sa dalo očakávať, **Ježiš skutočne začal svoje jasné pôsobenie** zamerané na prípravu svojho ľudu na nový čas, ktorý príde, na čas, ktorý my kresťania už tisícročia očakávame, keď opakujeme tisíc a jeden krát svoje *verím* pri svätej omši a pri mnohých modlitbách... Možno sme od toľkého opakovania otupení a unavení a nie sme už schopní dôverovať tomu, čo v skutočnosti prichádza: že po Panne Márii a súčasne v spojení s ňou sa teraz Ježiš ukáže.

PRIPRAVOVALA NÁS TRI DESÄTROČIA

Božia Matka nás počas tridsiatich rokov pripravovala na to, aby sme prijali Ježiša. Všetci sme pozvaní k obráteniu, počnúc tými, ktorí už roky nasledujú Medžugorie, až po tých, ktorí tam práve boli a ďalších, ktorí tam ešte len pôjdu. A po tejto príprave, ktorá stále pokračuje, je teraz čas počúvať slová Ježiša, Učiteľa a Pána, ktorý sa navracia k tomu, aby bolo naďalej počuť jeho hlas cez prostriedky, ktoré si on vyvolil. Mária si vybrala šesť deťí a Ježiš k nám hovorí cez osoby, ktoré veľa rokov žili medžugorskú katechézu a ktorej sú plne verní. Toto poslanstvo má tiež skromný začiatok, ktorý, ako sme si to už všimli, je vždy Božou novinkou. Toto poslanstvo predsa len príde a dnešnými prostriedkami je nám

všetkým ľahko dostupné. Stačí ho len hľadať a s dôverou prijať.

NOVÁ CESTA

Otvára sa teda pred nami nová cesta, nesmierna a plná lásky, ktorú nás Ježiš pozýva nasledovať. Oplatí sa to. Mnohí nás už na nej predchádzajú a všetci sme pozvaní. To nás naplňa radosťou, pretože máme medzi sebou konkrétnym spôsobom Ježiša a Máriu. Nie je možné nasledovať len jedného alebo len druhú. Dá sa ich nasledovať len v tom istom čase, jeden dopĺňa druhého. Sú neodlučiteľní, nie sú medzi nimi oddelenia, podobne ako je Boh trojjediný. Preto pre všetkých ktorí nasledovali Medžugorie a najmä Medžugorské ozveny, je teraz ešte väčší čas milosti. Môžeme pokračovať na svojej ceste s Medžugorskými ozvenami, zameranými na Máriu, a zároveň s obnovenou radosťou nasledovať novú cestu, ktorá sa nám ponúka cez prostriedky, ktoré sú nám k dispozícii. Uplatníme to, čo hovorieval Ježiš, keď hlásal, že „podľa ovocia ich poznáte“. Podľa účinku, aký to všetko v nás vyvolá, budeme vedieť či je to pravda a „pravda nás oslobodí“.

DEFINITÍVNEÁNO

Ako ovocie milosti z Medžugoria prišlo po prejení dvadsiatich piatich rokov a na konci troch rokov, ktoré som z pracovných dôvodov prežil v moslimskej krajine, moje obrátenie. Koľko trpezlivosti má s nami Mária... prinajmenej aspoň so mnou jej to trvalo takmer jeden celý život. Dostal som možnosť prehliť si obsah novej skutočnosti milosti, ktorá mi bola ponúknutá prostredníctvom rozličného čítania a stretnutí. A ak som donedávna mal predstavu o Bohu podľa „svojej miery“, teraz je to Boh nesmierna a nepredstaviteľnej veľkosti. Je taký veľký, že po prvýkrát chápem slová svätej Terézie: „Žijem, ale v sebe nežijem, dobro, o ktoré po smrti prosím, je také veľké, zomieram pretože nezomriem...“

Potom som sa druhýkrát vrátil do Medžugoria so svojimi rodičmi (moja matka už roky prekladá Medžugorské ozveny do katalánštiny) a s deťmi, aby som sa opäť stretol s Máriou a poďakoval jej za to, že ma s materskou nežnosťou viedla až ku Kristovi a aby som ju pokorne prosil, aby naďalej prichádzala a podporovala nás, kým jej Syn, Učiteľ a Pán, tak láskavo a jasne znovu evanjelizuje svet... Pretože, kam môžeme bez nej ísť?

Teraz pokračujeme vo svojej ceste v rodine, s našimi každodennými záležitosťami a s prostriedkami, ktoré nám Boh krok za krokom dáva. Čoskoro budú Vianoce a tento rok môžeme s novým srdcom spievať pieseň všetkých čias:

*Radosť je vo svete,
Ježiš sa narodil.
Ó zem, tvoj Pán!
Prijmi ho s láskou a pokorou,
ó zem, tvoj Pán, ó zem tvoj Pán,
ó zem, ó zem tvojho Pána.*

*

Radostní v nádeji

Lidio Piardi

Zem nás vovádza do novej jesene, akoby cez nás prechádzala so svojimi striedaniami, rytmami a obdobiami. Pre všetkých sú to šedivé dni a tmavé noci, ako aj zimný mráz, ale ranné svetlá a farby nás každý krátko nútia vzdávať vďaky Stvoriteľovi.

Práve v tomto čase k nám Pán znovu prichádza a pozýva nás radovať sa, „*nebát sa*“ a „*nemáť strach*“, pretože je to on, kto hľadá najtemnejšie kúty dejín, aby ich osvetlil svetlom a zúrodnil novým životom.

Sme pozvaní bdieť a byť pripravení, lebo Ježiš so svojimi slovami nádeje, odpustenia... slovami útechy a slovami pokoja a pravdy chce ísť v ústrety práve nám. V jeho rukách sme potenciálnymi umeleckými dielami, ktoré môžu odhalovať krásu a lásku Boha, ktorý je nám Otcom.

Pán si nachádza na nás čas a napriek chvatu našich dní je tu a je nám nablízku, pretože nám má čo povedať a chce nás šatiť odteraz až naveky.. nie je medzi nami vzdialenosť, ktorá by nebola dosiahnuteľná jeho pohľadom. Jeho prítomnosť sa vinie krokmi nášho života a pozýva ma k obnove, ktorá prekonáva každú prekážku. Dnes sme zaplavovaní tisícami hovorov, ako veľmi však potrebujeme ticho, aby sme Mu boli bližšie a preformulovali svoje priania, otázky, svoje túžby...

Boh nám dal dar schopnosti milovať a urobil nás „*len o niečo menších od anjelov*“, ale častokrát zostáva naša ľudská prirodzenosť zranená. Vieme však, že Pán túži po našom znovuzrození a že je verný a uskutočňuje svoje prísľuby. Ak nám uzavrie jeden priestor, je to preto, aby nám ponúkol novú možnosť medzi mnohými divmi stvorenia.

Niekedy od nás chce, aby sme zanechali svoje istoty, svoj dom, a aby sme sa vybrali novou cestou smerom k zemi, ktorá bude dobrá pre nás aj pre iných. Kresťanský život pozýva k radikálnym zmenám a ten, kto sa odovzdá do Božej vôle vie, že dostane stonásobne už teraz a zažíva novým spôsobom myslenia, dorozumievania a milovania. Koľkokrát sme zakúsili nové ciele v radosti zo zdieľania života, z bezplatnej bratskej lásky a z úprimného prijatia prežitého v spoločenstve.

Dnes Pán opäť prichádza a všetko je možné. V Ježišovi Kristovi môžeme byť tkáčmi pravých vzťahov, ktoré sú tajomstvom k tomu, aby sme boli opatrní a pripravení na to, čo sa bude od nás žiadať v novom deň.

Svätý Pavol nám v liste rímskym kresťanom naznačuje, ktorá je správna cesta, ktorou máme prejsť a aké sú jej vnútorné hĺbky: „...ujdite pred zlom, pripútajte sa k dobru, milujte sa navzájom bratskou láskou, pretekajte sa vo vzájomnej úcte... radostní v nádeji, silní v trápeniach, vytrvalí v modlitbe... žite v pokoji so všetkými.“

Jeden Boží muž sa takto modlil: „*Ó Pane, neviem, kam ma budeš viesť. Nevieť ani, aký bude môj zajtrajšok. Keďže sa pokúšam mať otvorené ruky, dôverujem, že ty vložíš svoju ruku do mojej a privedieš ma domov...*“

Nech nám Pán dá silu žiť vo viere, aby sme mohli pozerieť k tomu, čo ešte nie je, a kamkoľvek pôjdeme, aby sme mohli byť znamením jeho lásky, ktorá sa ničoho nebojí a všetko obnovuje. *

List redakcii Medžugorských ozvien

Dotyk s milosťou

Milí priatelia, bratia a sestry v jednej Matke,

chcem sa vám poďakovať, lebo po prečítaní Medžugorských ozvien na internete, som zažila dlhé hodiny pokoja.

V septembri tohto roka som mala v Medžugorí mimoriadny zážitok viery. Nedávno som strávila štyri mesiace v rozličných nemocniciach. Bola to ťažká cesta, z ktorej som vyšla zocelená v duchu. Je zvláštne, ako ťažké choroby môžu posilniť dušu. Sľúbila som si, že ak sa z choroby dostanem, pôjdem do Medžugoria poďakovať sa Panne Márii, že mi ešte dovolila ostať blízko svojej rodiny.

Skúsenosť Medžugoria ma priviedla do lona Panny Márie a umožnila mi pocítiť prítomnosť Ducha Svätého. Počas môjho pobytu medzi úžasnými ľuďmi, ktorí boli mojimi hosťiteľmi, som sa cítila veľmi dobre na tele i na duši. Fyzický čas, ktorý som tam strávila, sa rozšíril a zdá sa, že patríam tým svätým miestam a že som tam žila už oddávna. Potom prirodzene prišiel odchod

a príchod domov a návrat ku každodennému životu po ceste, ktorá sa mi zdala mimoriadne dlhá. A telo začalo pracovať znovu s ťažkosťami, ale to nie je dôležité. Všetka milosť tých svätých miest ostala zviazaná s mojím vnútom.

V prvých dňoch po návrate som zakúsila utrpenie tých, čo sú donútení opustiť svoju krajinu a to najdrahšie. Musím sa znovu ocitnúť v tom, čo som opustila a v čom som zanechala časť seba.

Chcem vám všetkým v redakcii Medžugorských ozvien poďakovať za to, že nám dávate možnosť byť naďalej v kontakte s milosťou a s užitočnými informáciami, aj keď sa človek vráti do normálneho každodenného a niekedy ťažkého života.

Celé popoludnie som čítala váš krásny časopis. Je ako ruka, ktorá sa naťahuje ponad hranice, ktoré sú od seba veľmi vzdialené, a udržuje ich pevne jednotné. Najmä rubrika o Medžugorí so svojimi hlbokými článkami dodáva entuziazmus a presvedčenie, že sa rodia z veľkej viery.

S istotou, že vám Panna Mária dá silu pokračovať vo vašej vzácnej práci, vám ďakujem za to, že ste tu, objímam vás všetkých a nech vás Najsvätejšia Panna Mária ochraňuje.

Fionella Gennari zo Spoleta (Perugia)

Medžugorie, nový Betlehem

Cecilia Appugliese

Medžugorie je novým Betlehemom. Áno, je to tak.

Pred tridsiatimi rokmi bolo Medžugorie dedinkou medzi vrchmi, ako hovorí aj jej názov, s malým počtom obyvateľov, jednoduchých ľudí, roľníkov, ktorí žili tak trochu mimo sveta, vykryštalizovaných vo svojich každodenných zvykoch a podriadených vládnucemu režimu bez chuti oponovať mu. Betlehem mal pred dvetisíc rokmi niekoľko pastierskych domov a jednoduchých ľudí, pokorných, ale neľahostajných.

Dalo by sa povedať, že sú to dve „dedinky“ v mnohom vo svojich odlišnostiach podobné – jednoduchosťou ľudí a spôsobom pokorného a úprinného života.

V Betleheme Mária porodila Ježiša, Božieho Syna a Spasiteľa, a ukázala ho ľuďom, ktorí prichádzali k jaskyni, pokorným pastierom, trom kráľom a celej škále ľudí, ponorených v neďvere a pod tlakom diktatúry.

Do Medžugoria Mária prišla preto, aby z neho urobila druhý Betlehem. Vizionárom sa v prvý deň zjavila na drsnom pustom vŕšku s Dieťaťom Ježišom na rukách. Priniesla Ježiša, Kráľa pokoja, do tohto nepokojného, zmateného a nešťastného sveta, lebo je bez Boha, s výzvou: „Pokoj, pokoj, pokoj. Zmierte sa s Bohom a medzi sebou!“ A sama o sebe povedala, že je Kráľovnou pokoja.

Betlehem znamená „dom chleba“ a v Medžugorí je všetko zamerané na Eucharistiu, na Chlieb, ktorý nám dáva Život, otvára nám oči pre hodnotu našej existencie a dáva nám lásku a my nemôžeme iné, než hovoriť o ňom druhým.

Medžugorie sa dnes stalo križovatkou ľudí, miestom, kde sa stretávajú ľudia zo všetkých kútov sveta a cítia sa byť všetci bratmi a sestrami. Je miestom, kde sa navzájom vymieňajú pohľady lásky, sympatie a bratstva tak, ako na žiadnom inom mieste na svete. Tam sa cítíme byť prijatí láskou a cítíme sa tam ako doma.

A je to Mária, ktorá nám dáva lásku. Mária je tou „prýštiacou fontánou“, fontánou, ktorá dáva to, čo prijíma z prameňa. Skutočne, nie fontána napája, čistí a obmýva, ale voda z prameňa, ktorá z nej prichádza. Tam mnohí znovu našli to, čo dáva zmysel a plnosť tomuto príliš vyprahnutému a matnému životu, znovu našli vieru, ktorú sprostredkovali iným, a táto viera sa rokmi rozšírila do celého sveta.

Mária nás svojimi posolstvami viedla a vedie krokmi, ktoré treba robiť, a dáva nám tiež prorokov, ktorí nám pomáhali a dodnes pomáhajú uskutočniť jej výzvy. Niektorí z nich, tak ako praví proroci, zaplatili a stále platia účtom prenasledovania podobne, ako to bolo v celých dejinách spásy. Naďalej však svedčia svojím životom o pokoji, ktorý pochádza z jednoty s Bohom, a láskou ku všetkým, aj k prenasledovateľom.

Mária nás skutočne učí milovať, odhliadnuc od akéhokoľvek ľudského rozumovania, obetovať život za toho, kto nám robí zle a prežívať raj už tu na zemi v spoločenstve s Du-

chom Svätým, a to aj v nepokojoch časov, rodinných situácií, zrád a prenasledovaní.

A počas týchto rokov v nás rástol Ježiš, učil nás a viedol svojím slovom práve tak, ako to robil v Palestíne pred dvetisíc rokmi.

Mária nás svojimi posolstvami vyzýva zmeniť srdce, aby sme mohli prispieť k obnove sveta a očistiť ho od špiny, do ktorej je ponorený, aby sa mohol navrátiť k jasnému stvoreniu. A my, ktorí sme okúsili prechod z temnoty do svetla, zo smútku do radosti a z nepokoja do pokoja, toho pravého pokoja, ktorý sa rodí zo stretnutia s Bohom a ktorý je Pokojom a Láskou, nemôžeme iné, než svedčiť najmä svojím životom o prijatej milosti a o obrátení srdca.

Sväté písmo nie je rozprávka, ani kniha,

ktorá rozpráva staré príbehy. Rozprávka o dejinách vzťahu Boha a jeho stvorenia, rozprávka o pádoch človeka, ale aj o jeho vernosti svojmu Stvoriteľovi. Je teda na nás, aby sme vstúpili do seba, zanechali svoje plány, aby sme

mohli prijať Boží plán a zoblíekli seba, aby sme sa stali jeho nástrojmi v radosti.

Ovocím príľnutia k Božej vôli je práve radosť pre seba a pre iných. Anjeli v Betleheme ohlasovali radosť, veľkú radosť. Prijatí Ježiša znamenajú zotrvať v radosti aj vtedy, keď čelíme mentalite sveta, ktorý kritizuje a nechápe.

Emauzskí učeníci mali smútok a strach, pretože Ježišovou smrťou sa im pred očami rozplynul „ich“ plán života. Keď ale stretli Vzkrieseného, pocítili akoby oheň v srdci, spoznali ho a rýchlo sa vrátili naspäť, aby pevne a s jasotou svedčili o vzkriesení, pripravení vyhovieť Božiemu plánu.

Mária nás v Medžugorí žiada, aby sme boli novými apoštolmi, aby sme žili lásku a svojím životom ohlasovali spásu a pokoj, ktorý pochádza jedine od Ježiša. („Vy, ktorí žijete v Božej láske a zakúsili ste jeho dary, svedčíte o nich svojimi slovami a svojím životom, aby boli radosťou a povzbudením k viere pre iných.“ pos. 25. septembra 2011)

V Betleheme oznámili anjeli pastierom „pokoj ľuďom na zemi, ktorých miluje Boh“ a Mária nás pozýva, aby sme zanechali všetko – svoje malé záujmy a svoje krátkozraké plány, aby sme vo svojom živote stelesnili Boží pokoj a radosť a svedčili o nich.

No na to, aby sme to uskutočnili, máme sa stať deťmi, urobiť sa malými, byť pripravenými prijať dych Ducha Svätého a obetovať svoj život, aby sa stala Božia vôľa („Obetujte svoje životy pre spásu sveta.“ pos. 25. februára 1988)

Nie náhodou sa každé Máriino posolstvo v Medžugorí začína slovami „draga djeco“, čo po chorvátsky znamená „drahé deti“, pretože takých nás chce Mária mať, s jednoduchým a otvoreným srdcom, takým, ako je srdce detí.

Teraz už veľká časť sveta má skúsenosť s Medžugorím a ovocie na seba nenecháva čakať, pretože nie my, ľudia, sme protagonistami dejín, ale Duch Svätý, ktorý je v nás a ktorý, ak ho budeme nasledovať, obnoví stvorenie a celé tvorstvo. *

Život, ktorý sa znovu rodí

V prvých rokoch zjavení som chodila do jednej medžugorskej modlitbovej skupiny. Vo svojom vnútri som silne pociťovala volanie Panny Márie, našej Matky, aby som poznala mimoriadne milosti tohoto miesta. Verím a som o tom presvedčená, že Panna Mária ma volala preto, že ma miluje. A ja som sa ňou nechala milovať.

Spomínam si, ako bola Mária prítomná pri mojej dlhej chorobe. Modlila som sa a necítila som potrebu prosiť o uzdravenie, ale o pomoc, aby som prekonala všetky skúšky a bolesti. Obetovať svoju chorobu Panne Márii pre Ježiša – len to som mala robiť. Teraz sa mám dobre, fyzické bolesti prešli a v srdci viem, že Panna Mária prijala túto obeť, pretože jej bola darovaná s úprinným srdcom.

Rozhodnutá teda zúčastniť sa púte do tej zasnúbenej zeme, kde sa dýcha rajský vzduch, som si tiež myslela, že obetujem svoj život Ježišovi prostredníctvom Panny Márie. Vo svojom vnútri som sa cítila veľmi malá a mala som otáznik: *Budem toho schopná?*

Áno, bola som toho schopná, a po tomto kroku vidím, že vo mne každým dňom rastie veľká láska a robí ma schopnou, aby som sa ochotnejšie dala použiť. Na veci pozerám iným spôsobom a utrpeniu čelím s vierou v istote, že Pán mi dá všetko: „*Na neho hľadte a budete žiariť a tvár vám nesčervenie hanbou.*“ (Ž 33, 6) To je bežný postoj maličkých, ktorí vždy vyžarujú svetlo radosti.

Pravdaže, skúšky sú tu každý deň, no keď ich odovzdám Panne Márii, zdajú sa byť menej namáhavé. Počúvam srdce, aby som pochopila, čo Boh odo mňa chce, a to s istotou, že pomôcť mi môže len on. Prosim, aby som mohla stále odpúšťať a aby sa mi každodenný život nestal neznesiteľným. Urážky môžu skutočne zraňovať. Rozličnosť charakterov, dlhotrvajúce ticho, nedostatok dialógu, ponižovanie a sklamanie, to sú utrpenia, to je hlboká bolesť. Ak však chceme milovať, musíme vedieť počúvať a chápať srdce iného, aj keď to stojí námahu. Odpustenie je nevyhnutná cesta k znovu-navrátaniu dôvery, k náprave a k zmene seba samého a iných. Len milosť odpustenia nám dáva slobodu pre Pána. Stačí o ňu prosiť.

Je naozaj pravda, že v Medžugorí sa život znovu rodí... Vďaka Mária!

Franca R. (Monza)

Hymnus na radosť

Keď tam človek prichádza, niečo si predstavuje, lebo mu už o tom hovorili. Praje si niečo inšie, lebo vie, že to potrebuje. Určitým spôsobom je zvedavý, ale nevie, čo tam v skutočnosti nájde. Teraz, keď som sa práve odtiaľ vrátila, môžem s istotou povedať: Pre mňa je Medžugorie v podstate jednou vecou – hymnom na radosť.

Vec, ktorá človeka hneď nastaví do tej správnej polohy, je jasný pocit, že môže zanechať svoje starosti, lebo vie, že „Niekoľko sa za neho o ne postará. Je to takmer fyzický pocit. Dala som sa uchytiť týmto „Niekým“ s dôverou a odovzdaním a začala som zhlboka dýchať...“

Sabrina

Náš život vo vnútri kalicha

Francesco Cavagna

„Nech Pán prijme obeť z tvojich rúk na chválu a slávu svojho mena a na úžitok nám i celej svojej svätej Cirkvi.“ Ako často sme to opakovali, čím viac však používame nejakú formulu, tým viac nám hrozí, že ju vyprázdňime bez toho, aby sme si z nej uchopili jej hĺbku. Obetujeme Bohu obeť, aká je to obeť? „Moju a vašu,“ nedávno povedal kňaz.

Je to chvíľa obetovania, je to chvíľa, keď prinášame Bohu celú námahu našej práce, všetko to dobré, čo sa nám počas dňa podarilo urobiť.

Ale nielen to. Aj bolesť, ktorú sme prežili a utrpenia, ktoré sme dokázali niesť s láskou a v tichosti znášali pre dobro iných. To je tá ideálna chvíľa, keď ich môžeme priniesť na oltár ako vzácny dar.

Ale nielen to. Aj tie nepríjemnosti, voči ktorým sme sa vzbúрили, a aj neochotne nesené ťažkosti, ktoré nás možno vzdialili od milosti, aj tieto môžu a musia byť znovu prinesené k Božej láske. Nikdy nie je neskoro na to, aby sme Bohu všetko obetovali, aby sme mu odovzdali svoj život.

Nielen to. Sme pozvaní, aby sme priniesli na oltár obavy o svoju budúcnosť, svoje plány a túžby. Aj toto sa stane darom, ktorý sa má premeniť na Kristovo Telo a Krv. Áno, lebo aj ony sú súčasťou nášho života a súčasťou našej cesty rastu. A Ježiš sa stal človekom, nie je teda nič, čo sa týka človeka, čo by mu neležalo na srdci.

A ani toto nestačí. Treba Bohu odovzdať naše hriechy a bolesť, ktorá z nich pochádza. Aj tieto sú obeťou, ktorú treba pozdvihnúť k Pánovi, aby on mohol takto vykúpiť a zničiť tieto hriechy, premôcť ich v nás a vo všetkých, ktorí prežívajú také isté slabosti ako my.

Táto krátka chvíľa stojí v centre každej svätej omše, je umiestnená do stredu a predstavuje jej veľmi významnú časť. Ľudia si ju častokrát zredukujú na prestávku medzi homíliou a pozdvíhaním, alebo na zbieranie peňazí, nemalo to by však nijaký význam, ak by tam nebolo darovanie niečoho duchovného.

Všetko toto je zhromaždené v kalichu. Akú hodnotu môže mať obeť celého zhromaždenia pred Bohom? Kvapku vody. Kvapku, ktorá sa spojí s vínom a nezmení jeho chuť, stratí sa a zlúči sa s ním. A predsa, to víno spojené s trochou vody, sa stáva Kristovou Krvou. Naše malé obeť spojené s Kristovou obeťou na kríži nadobúdajú nesmiernu hodnotu. Stávajú sa časťou jeho tela. Stávajú sa časťou tej Krvi, ktorá dáva život celému mystickému telu.

A všetko sa nám vráti znásobené a očistené. Ja darujem seba samého a na výmenu dostanem Boží život. Boh býva v mojom vnútri. Každé gesto, každé slovo a každý kúsok môjho života odovzdaného vo svätej omši sa na oltári premení na dar pre všetkých a slúži pre moje dobro, pre dobro iných a na úžitok nám i celej svätej Cirkvi.

Ale tento úžitok prichádza v druhom rade, prichádza ako následok a nie je prvoradým motívom nášho obetovania sa Bohu. „Nech Pán prijme obeť z tvojich rúk na chválu a slávu svojho mena.“ Áno, to čo položíme

na oltár, je predovšetkým na Božiu slávu, pretože on si zasluhuje chválu. A ak sme zakúsili jeho nesmiernu lásku, určite cítíme, že chceme vzdávať slávu jeho menu.

Neobetujem sa preto, aby som dostal odplatu a neobetujem sa len preto, aby som zabezpečil úžitok bratovi. Moja obeť je pre Boha, je na vzdávanie vďaka jeho vznešenosti preto, aby som odpovedal na jeho nekonečnú

Lásku celým svojim bytím. A toto opakujem v každej svätej omši, hovorím to jedným z mnohých spôsobom spolu so svojimi bratmi: „Nech Pán prijme obeť z tvojich rúk, na česť a slávu svojho mena.“

Svätá omša má skutočne moc premeniť

a pretvoriť celý náš život a neexistuje ani najmenší detail nášho života, ktorý by mal byť vylúčený z tohto aktu premenenia. Ak sa nám naozaj podarí takto ju prežívať, náš život sa radikálne zmení a stane sa miestom, na ktorom bude môcť Pán naveky obnovovať svoju obeť Nebeskému Otcovi. *

Lukáš

Článok Eleny Casucci „So svojou dcérou“, ktorý sa objavil v čísle 215, znovu otvoril jedno moje staré zranenie.

Bola som na vianočných prázdninách v roku 1989, keď som si uvedomila, že krvácam. Môj manžel, lekár, zavolał svojmu kolegovi a počas prvých dní roku 1990 ma prinútili k umelému potratu...

Moja obrovská radosť sa začala predchádzajúci október, keď mi môj manžel zatelefonoval a povedal: „Mama.“ Neverila som vlastným ušiam. Radosť trvala dva a pol mesiaca až po to osudné popoludnie.

Prvýkrát som prišla do Medžugoria v októbri 1997. bola to mimoriadna púť. Na spätočnej ceste ľudia v autobuse hovorili svoje svedectvá. Pamätám sa len na svoje prvé slová: „Neviem, či to bol Ježiš alebo Mária, ale...“ Bola som šťastná. Odvtedy som sa utiekala k nohám Kráľovnej pokoja až do roku 2002 sedemkrát.

Ale Pán pracuje a dáva vo svojom čase. Jedného letného dňa po troch rokoch som sa s jednou priateľkou ocitla v malom kostolíku, kde sa vysluhoval krst. Kňaz sa pýtal rodičov na meno dieťaťa a keď vyslovoval slová „...krstím ťa v mene Otca...“ v srdci som pomenovala svoje dieťa *Lukášom*. Myslím, že som ho pokrstila.

Po niekoľkých rokoch som spoznala otca Pietra, ktorého som sa medzi iným opýtala otázku: „V októbri som otehotnela a dieťa sa malo narodiť v júli, povedzte mi kedy?“ Odpovedal mi: „14-teho alebo 15-teho.“ Odvtedy v polovici júla zapálím Panne Márii sviečku, aby ochraňovala môjho malého synčeka Lukáša, ktorý je v nebi a je medzi anjelmi.

Dnes žijem s Ježišom a Máriou v srdci, rozprávam sa s nimi a modlím sa k nim dňom a nocou. V srdci a okolo seba mám pokoj.

Daniela Raffin z Benátok

Rok, ktorý prichádza

Stefania Consoli

Na stále tmavšom nebi sa kumulujú husté mračná. Vzdialené hrmenie sa pomaly približuje a už počuť jeho zvuk, neďaleký, približujúci sa, hrozivý... Vietor začína metať listami, potom väčšími konármi a nakoniec kmeňmi, ktoré sa začínajú vlniť, keď narastá sila severáka, prinášajúceho neporiadok na územie, ktoré bolo donedávna nehybné.

Je búrka. Možno bude poriadny nečas, keďže sa dážd ako z vedier vylieva na zem a tá nie je schopná ho naraz pojať.

Človek vždy stojí voči tomuto všetkému nepripravený, hoci príchod zlého počasia sa v ročných obdobiach opakuje. Príroda otriasaná živlami, ktoré akoby bojovali jeden proti druhému, znepokojuje srdce človeka, ktoré je stvorené pre pokoj. Áno, je pravda, že v prírode, ktorá sa hybe ako zožltnuté jesenné listy odtrhnuté od svojich konárov, sa nachádza aj prenikavé čaro... Avšak mocné búrky a víchrice, ktoré rozbíjajú krehkú rovnováhu hmoty, tie nie, tie vyvolávajú len škody a tieseň. Vidíme to pri mnohých prírodných katastrofách, pri ktorých tisíce ľudí stráca domov a životy, majetky a blaho.

Potom však prichádza kľud. Vždy. Skôr alebo neskôr. To je istota, ktorá musí sprevádzať nášho ducha vtedy, keď katastrofy – skúšky – prechádzajú naším životom, rozvracajú ho a vyvolávajú zmätok a neistotu. Pretože ak strácame kontrolu nad vecami a keď sa nám zdá, že všetko nám uniká a presahuje nás, v našom vnútri sa rodí pocit frustrácie, ktorý nám pripomína, akí sme krehkí a zraniteľní. A to obyčajne neprijímame. Pokým nepozdvihneme svoj zrak na iný bod neba, na toho, ktorý stvoril živly a ktorý ich ovláda a utišuje len silou myšlienky a uvádza do poriadku a pokoja stvorenia a stvorenia.

Čas, ktorý žijeme je stále búrlivejší. Je to zjavné. Je to na všetkých stupňoch, ktoré sa dotýkajú života ľudstva. Nehovorí sa o inom než o kríze – politickej, ekonomickej, sociálnej, o kríze životného prostredia, o kríze hodnôt, o kríze rodiny, o kríze... nervov! Čím viac ťažkostí a nepohodlia narastá, tým viac narastá počet expertov, technikov rozličných úsekov, ale aj stúpenecov podivných doktrín, uzdravovateľov a mágov, ktorí nás klamú tým, že vedia odpomôcť našim neduhom prostredníctvom trikov, ktoré namiesto riešenia len zavádzajú. A tak kráčame ďalej, ustrašení a neistí, a tak ľahšie ovládateľní tými, ktorí držia v rukách osud sveta tak, aby šiel tým alebo oným smerom podľa naplánovaného cieľa. Možno o tom mnohí nevedia, ale existuje dokonca ktosi, kto objavil spôsob, ako vyvolať dážd nad našimi poľami...

Nie je účelom pokúšať sa v tomto našom kontexte pochopiť, kto drží svet pred sebou akoby kus papiera na stole, po ktorom sa dá pohybovať figúrkami z jedného miesta na druhé, a to ako v hre, v ktorej ide o to, ako ovládať druhých. Ak sa však necháme preniknúť Božou múdrosťou, ak sa otvoríme na počúvanie Božieho hlasu, ktorý sa prihovára nášmu duchu, budeme mať potrebného ducha rozlišovania napochopenie toho, že náš život sa stáva stále viac virtuálnym, pretože sa nechávame ovládať hustou sieťou systémov, ktoré robia našu identitu jednotvárnou

a ľstivým a sofistickým spôsobom nás oberajú o našu slobodu – myslenia, konania a predovšetkým slobodu dúfať.

Čo je pre Všemohúceho Boha v okamihu vyriešiť všetky problémy, ktoré nás postihujú? Nič. On môže všetko. Či skoro všetko. To preto, lebo existuje niečo, čo mu zväzuje ruky – naša sloboda. Tento dar, ktorý nám pripravil v úcte k našej dôstojnosti detí, dedičov jeho kráľovstva.

Satan preto vie, že ak pôžitkami uspi naše svedomie alebo ho znepokojí s do extrém vykríkanými poplašnými správami, môže vplývať na našu slobodu voľby a tlačíť nás k tomu, aby sme poverili „iných“, aby riadili náš osud. Takto nás oddelí od Boha, a to je jeho pravý cieľ.

Je tu rok, ktorý prichádza. Otvára sa pred naším pohľadom. Z čoho bude pozostávať? To závisí len od nás. Závisí to od našej túžby a od toho, v čo dúfame. Vnútorne máme všetci možnosť určovať priebeh vecí, a to vtedy, ak dovolíme, aby nás použila moc Ducha Svätého podľa jeho plánov pokoja a harmónie.

Potom to už nebudú veľké firmy ani *najväčšie množstvo systémov*, ktoré budú riadiť svet, ale bude to Boh, ktorý bude konať prostredníctvom nášho srdca, aj keď sa cítime malými a neschopnými. Bude to Boh, ktorý bude používať našu ochotu dovoliť mu cez nás ako kanálmi prechádzať jeho lásku, ktorá tvorí a obnovuje krehkú rovnováhu, vytvorenú hriechom.

Rieka, ktorá tečie, aj keď naráža na prekážky, vždy nachádza spôsob, ako sa dostať do mora. Tak je to aj s milosťou, ktorá nás vedie k Bohu. A takým bude aj rok, ktorý prichádza, ak to budeme chcieť. A bude žiariť *Slnkom*. *

Oslava, posledné povolanie človeka

Žiadajte o Máriinu pomoc, aby ste mohli tancovať ako ona tancovala, lebo počas tých troch hodín, žena toho úplného zatmenia, možno skutočne tancovala. Ako si tancovala okolo kríža svojho Syna, daj, aby sme boli schopní očakávať Toho, ktorý nakoniec príde odstrániť z nášho tela vrece, smútočný odev, a dá nám slávnostný odev: poďte na oslavu! A ako Mária v Káne dohliadala nad exodom zo Starého k Novému zákonu, a teraz je tu, Mária, pod krížom, žena, ktorá tancuje, žena, ktorá pozná tanec, žena, ktorá pozná radosť, žena, ktorá predvída, prebúdza úsvit. Aj vy máte budiť úsvit, ľud, ktorý predvída oslavu, ktorý pozerá na hodinky, aby povedal, že z noci ostáva málo a hovorí to ľuďom: „Ostáva málo, ostáva málo, konečne tri hodiny prešli!“ To je najväčšia služba!“

(o. Tonino Bello: *Čakanie sa stáva tancom*)

ČITATELIA...

d'akujú

Joseph Freemam, Austrália: „Ďakujem za Medžugorské ozveny. Je to úžasná publikácia a veľmi rád ju dostávam, lebo pozdvihuje môjho ducha.“

Sr. M. Franca, Kakamas, Južná Afrika: „Tisíckrát vďaka za to, že mi posielate Medžugorské ozveny. Mária nech vám odplatí všetko dobro, ktoré robíte a z ktorého môžete preukázať veľa radosť. Som si istá, že s Medžugorskými ozvenami privediete veľa duší k Ježišovi. Po prečítaní Medžugorských ozvien ich dávame svojim priateľom. Každý deň vás s veľkou láskou a vďačnosťou zahŕňam do svojich jednoduchých modlitieb...“

Caterina Iazzari, Austrália: „Som 75-ročná žena, veriaca Cirkvi. Ozveny Kráľovnej pokoja sa mi dostali do rúk náhodou a veľmi sa mi zapáčili. Od roku 2000 sa v mojom dome schádza malá modlitbová skupina pod názvom „Mária, Kráľovná pokoja“ a myslím si, že mi tento malý časopis veľmi pomôže. Prosím o jeho pravidelné zasielanie a posielam aj príspevok...“

Paula Kuemper, Kanada: „Som vždy veľmi šťastná, keď dostanem Ozveny Kráľovnej pokoja. Všetko si rýchlo prečítam, lebo chcem vedieť, čo je nového v Medžugorí. Posielam príspevok na podporu ich vydávania.“

E. F. O'Sullivan, Austrália: „Ďakujem za Medžugorské ozveny. Srdcu mi robí dobre, keď čítam, čo sa nám Panna Mária snaží povedať“. V tomto zmätenom materialistickom svete, plnom vlastných potešení, sa stratil zdravý rozum. Ešte raz ďakujem a nech vás žehná Boh. Pokračujte vo svojej práci, lebo vás potrebujeme.“

M. Fish, Viktória, Austrália: „Tisíckrát vďaka za to, že nám posielate Medžugorské ozveny s ich vynikajúcimi, inšpirujúcimi a veľmi hodnotnými článkami.“

Linda Bellistrivia Calabria, Ravena, Taliansko: „Náhodou sa mi dostalo do rúk periodikum Ozveny Kráľovnej pokoja. Všetko som prečítala na jeden dych a zdá sa mi, že je rozhodne viac formujúce než informatívne. Preto ho chcem aj ja odoberať. Nekonečná vďaka!“

Alfredo Martusciello, Pozzuoli, Taliansko: „Pri jednej nemocnici v Neapole som mal možnosť si prečítať Ozveny Kráľovnej pokoja číslo január-február z tohoto roka. Zdali sa mi veľmi zaujímavé. Prosím o zaslanie nasledujúcich čísel. Ďakujem.“

Jacques Montaner, Montelimar, Francúzsko: Vďaka za Ozveny, za svedectvá a za poučenia obsiahnuté na každej stránke vášho časopisu...“

Preklad: G. Baĝová, E. Lehocá. Za slovenské vydanie zodpovedá Elena Lehocá.

Claire Cros, Valgodemar, Francúzsko: „Milí priatelia, tisíckrát vďaka, že nám naďalej posielate Medžugorské ozveny. Buďte si istí, že tento časopis je pre nás morálnou oporou a pomocou pre náš duchovný život. Nech vás Panna Mária požehná a naplní milosťou.“

Anna Marie Bernard, Louhans, Francúzsko: „Ďakujem za zasielanie Medžugorských ozvien. Ich čítanie je pre mňa veľkou oporou. Som starou mamou a mám deväťdesiat rokov. Nemôžem už chodiť, ale mám čas sa modliť a čítať...“

Simone Cheynet, Roiffieux, Francúzsko: „Veľká vďaka za časopis. Vždy ho s veľkou radosťou prijímam. Pomáha mi vo všetkom, čo robím a keď ho čítam, neustále sa cítim byť znovu v Medžugorí. Posielam vám príspevok, aby ste ho mohli naďalej šíriť po svete.“

Mary O'Toole, Dublin, Írsko: „Veľká vďaka za vaše nádherné „Ozveny Kráľovnej pokoja“. Posielam vám príspevok, aby som vám pomohla s nákladmi na distribúciu.“

Romana Christe, Lethbridge, Kanada: „Prijmite prosím malý príspevok na milé Medžugorské ozveny, ktoré čítam s veľkým potešením, lebo sú v nich také pekné články. Distribuujem ich v našich kostoloch a vidím, že sa rýchlo rozoberú. Vďaka!“

Valéria Úradníková, Košice: „Dobrý deň, chcela by som Vám poďakovať za Váš časopis – veľa mi dáva.“

Posolstvá Kráľovnej pokoja,
Medžugorské ozveny, informácie o
Medžugorí nájdete na internetovej
stránke
www.medzugorie.sk

Medžugorské ozveny sú rozširované zdarma. Náklady sú hradené z dobrovoľných príspevkov, ktoré môžete poslať na

účet : VÚB Bratislava-mesto
názov účtu : MEDIATRIX
číslo účtu : 1350449953/0200.
Pre zahraničných darcov:
IBAN: SK70 0200 0000 0013 5044 9953
BIC : SUBASKBX

„Kto je teda v Kristovi, je novým stvorením. Staré sa pominulo a nastalo nové.“ (2Kor 5, 17)

**Požehnané
vianočné sviatky
a šťastlivý nový rok!**

Villanova M., 9. novembra 2011